

forslaget i hovedsagen i overensstemmelse med reglerne i straffelovens §§ 155–157, hvorefter forhold, der er begået af uagtsomhed, som ikke er grov, kun kan straffes, hvis der foreligger »oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed«.

Den foreslåede afgrænsning af det subjektive ansvarsgrundlag, som må ses i sammenhæng med den udvidelse af ansvaret, der er omtalt ovenfor i de særlige bemærkninger til stk. 1, synes påkrævet under hensyn til rigsretsprocedurernes hele karakter; denne procedure er kompliceret og tidkrævende, og den er udformet med henblik på og må nødvendigvis forbeholdes sager af en vis betydning. Hertil kommer, at forseelser, der alene er begået af ringe uagtsomhed, og som derfor ikke alvorligt kan bebrejdes ministeren, må skønnes at finde deres tilstrækkelige reaktion gennem det politiske ansvar.«

Det er udtrykkeligt i loven bestemt, at reglerne i straffelovens § 155–157 ikke gælder for ministre.

Efter § 5 kan en minister således straffes for sine egne handlinger eller undladelser, såfremt han herved forsætligt eller uagtsomt har overtrådt en embedspligt.

2. Ud over strafferetligt ansvar for en minister umiddelbart efter ministeransvarlighedslovens § 5 som beskrevet ovenfor under pkt. 1, kan ministeren ifalde strafferetligt ansvar for medvirken til andres handlinger.

Dette fremgår af ministeransvarlighedslovens § 2, der er sålydende:

»Borgerlig straffelovs almindelige del finder anvendelse.«

For så vidt angår medvirken, bestemmer straffelovens § 23:

»Den for en lovovertrædelse givne straffebestemmelse omfatter alle, der ved tilskyndelse, råd eller dåd har medvirket til gerningen. Straffen kan nedsættes for den, der kun har villet yde en mindre væsentlig bistand eller styrke et allerede fattet forsæt, samt når forbrydelsen ikke er fuldbyrdet eller en tilsigtet medvirken er mislykkedes.

Stk. 2. Straffen kan ligeledes nedsættes for den, der medvirker til krænkelse af et særligt pligtforhold, men selv står udenfor dette.

Stk. 3. For så vidt ikke andet er bestemt, kan straf for medvirken ved lovovertrædelser, der ikke straffes med højere straf end hæfte, bortfalde, når den medvirkende kun har villet yde en mindre væsentlig bistand eller styrke et allerede fattet forsæt, samt når hans medvirken skyldes uagtsomhed.«

Ministeransvarlighedslovens § 3 præciserer på 3 punkter medvirkensansvaret. Bestemmelsen er sålydende:

»Ved anvendelsen af borgerlig straffelovs regler om ansvar for medvirken til en lovovertrædelse skal en minister anses for medvirkende til en underordnetes handling når

- 1) han har været bekendt med, at den pågældende handling ville blive foretaget, og har undladt at søge dette hindret.
- 2) handlingen har været et nødvendigt eller naturligt middel til gennemførelse af en beslutning, for hvilken ministeren er ansvarlig.
- 3) han har fremmet handlingens udførelse ved ikke i rimeligt omfang at føre tilsyn og fastsætte instrukser.«

Fra bemærkningerne kan fremhæves følgende:

»Derimod er det fundet rigtigst at foretage en præcisering af ministres ansvar for medvirken til underordnedes handlinger, der formentlig er det ansvarsspørgsmål vedrørende medvirken, som frembyder størst praktisk interesse. Det er dog også her udgangspunktet, at ministrene er ansvarlige i alle tilfælde, hvor dette følger af straffelovens medvirkensregler, jfr. forslagens § 2. Men 3 væsentlige spørgsmål er trukket frem i § 3, nr. 1–3, og med hensyn til disse spørgsmål er rækkevidden af ministrenes ansvar nærmere fastslået. Bestemmelsen i nr. 1 svarer til § 5, 2. og 3. pkt., i loven af 1939 og indebærer således, 1) at en minister bliver ansvarlig for en underordnetes beslutning, når han har undladt at skride ind, skønt han var vidende om, at den pågældende beslutning ville blive truffet, og 2) endvidere, at han bliver ansvarlig, hvis han efter at være blevet bekendt med beslutningens udfærdigelse har undladt at skride ind for at hindre dens udførelse. Reglen i nr. 2 svarer til § 6 i loven af 1939, medens bestemmelserne i